

σωματικῆς ὁμοιότητος). *Ἰδιος κί ἀπαράλλαχτος. Τὸ ρολόι σου εἶναι ἀπαράλλαχτο μὲ τὸ δικό μου. *Ἦταν ἀπαράλλαχτη ἡ ὑπογραφή του κοιν. *Απαράλλαχτος ὁ *φ-φέντης εἶναι Ρόδ.

*ἀπαραιτίστος ἐπίθ. ἀπαραιμάτ'στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραιμιτιστός < *παραιμιτίζω, παρ' ὃ καὶ παραιματίζω.

*Ὁ μὴ διαπερασθεὶς εἰς τὰ μιτάρια καὶ τὸ ὕφαντικὸν κτένι, ἐπὶ τοῦ στήμονος: *Απαραιμάτ'στου τό *χου τοῦ διασίδ'.

ἀπαράμοιαστος ἐπίθ. ἀπαρομοίαστος Λεξ. Μ. *Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπαρόμοιαστος ΜΜαλακάσ. *Ἀσφόδ. 158 — Λεξ. *Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαράμοιαστος ΑΜελαχριν. ἐν *Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 246.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραιμοιαστός < παραιμοιάζω, παρ' ὃ καὶ παρομοιάζω.

*Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ πρὸς ἄλλον, ἀσύγκριτος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων: Ποιήμ.

*Ψηλότερα *ς τὸν ἑβδομο κανέναν δὲ θ' ἀνέβη παρὰ ὅποιος ἀπαρόμοιαστος, χάρισμα θεῖκὸ ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἄν.

Μὰ ἡ τέχνη του, ἀπαράμοιαστη, ἔφτανε ὅ,τι εἶχε ὁ νοῦς του σὰν τὴ σαγίττα τὴ σειστή, τὸ ἀλάθευτο σημάδι ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπαράβαλτος.

ἀπαραντούριστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαραδούριστος Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραντουριστός < παραντουρίζω.

*Ὁ μὴ ἐκ μέθης παραπαίων, ὁ μὴ τρικλίζων: Σὰ βαρδουρισμένους εἶναι πάλι. — Μὰ πότε δὲ εἶν' ἀπαραδούριστος;

ἀπαραπόνετος ἐπίθ. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) κ. ἄ. *Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραπονετός < παραπονείμαι.

*Ὁ μὴ παραπονούμενος, ὁ μὴ μεμψιμοιρῶν ἐνθ' ἄν.: Οὗλοι παραπονεθήκανε καὶ οὐ μόνον ἔμεινες ἀπαραπόνετος Κρήτ. *Απαραπόνετος ἐν' Τραπ. κ. ἄ. Συνών. ἀπαρ- πόνευστος.

ἀπαραπόνευτος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Ζωή κι ἀγάπ. 28.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραπονευτός < παραπονεύομαι.

*Απαραπόνετος, ὁ ἰδ.: Δέκα νομάτοι μπορούσαν νὰ πλαγιάσουνε . . . ἀπαραπόνευτοι *ς τ' ὁμορφο δέντρο.

ἀπαραστόχαστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραστοχαστός < παραστοχάζομαι.

*Ὁ μὴ στοχαζόμενος πολὺ, ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος.

ἀπαράσερτα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀπαράσερτα Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαράσερτος.

*Ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα: *Ἐπαὲ εἶν' ἀπαράσερτα.

ἀπαράσερτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράσερτος Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρασερτός < παρασέρνω.

*Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ὁ μὴ σκουπισθεὶς: Τὸ σπῆτι - τὸ ἁλῶνι εἶναι ἀπαράσερτο. *Ὁ στάβλος εἶναι ἀπαράσερτος. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

ἀπαρατήρητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπαρατήρητος.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρατηρήται τι, ἀθεάτως: *Ἡ γκάφα του πέρασε ἀπαρατήρητα. *Απαρατήρητα περνάει ἀπὸ τὴ γειτονιά μας. *Ἡ γεροτὴ του πέρασε ἀπαρατήρητα.

ἀπαρατήρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπαρατήρητος Πόντ. (*Ἰνέπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρατήρητος.

*Ὁ μὴ παρατηρηθεὶς, ὁ διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τινος ἐνθ' ἄν.: Μπῆκε μέσα *ς τὸ σπῆτι ἀπαρατήρητος. *Ὁ λογαριασμός πέρασε ἀπαρατήρητος. *Ἀφησε τὰ λάθη ἀπαρατήρητα. || Παροιμ. φρ. *Ὁ λύκος ἀπαρατήρητος (ἐπὶ τοῦ μὴ λεπτολόγου) *Ἰνέπ.

***ἀπαραχόλιαστος** ἐπίθ. ἀπαραχόλιαστος Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραχολιαστός < παραχολιάζω, παρ' ὃ καὶ παραχολιάσκουμαι.

*Ὁ μὴ ἐξοργισθεὶς, ὁ μὴ θυμώσας πολὺ. Συνών. ἀχό- λιαστος.

ἀπαραχώρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαραχώρητος.

*Ὁ μὴ παραχωρηθεὶς: *Απαραχώρητο δικαίωμα λόγ. σύνηθ. *Απαραχώρητο χωράφι *Ἀρκαδ. Πβ. ἄδοτος.

ἀπαράχωστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαράχωστος Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκήδεστος) ἀπαράχουτος Μακεδ. (Σιάτ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. παραχωστός.

*Ὁ μὴ καλυφθεὶς διὰ χώματος, ἄθαπτος ἐνθ' ἄν.: *Απαράχουτον ἔχ'ν ἀκόμα τοῦ νικρὸ Σιάτ. Συνών. ἄθα- φτος I.

***ἀπαράψητος** ἐπίθ. ἀπαράψητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παραψητός < παραψήνω.

*Ἐκεῖνος ὁ ὅποιος δὲν ἐψήθη ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ μὴ πολὺ ψημένος: *Απαράψητον ἐν' τὸ κρέας Χαλδ. *Απαράψητα εἶναι τὰ φασούλα αὐτόθ.

ἀπαργὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά.

Μετὰ πολὺν χρόνον, πολὺ ἀργά: *Απαργὰ ἔρθεν - εἶδ' αὐτον.

***ἀπαργοῦ** ἐπίρρ. ἀποεργοῦ Κάρπ. (*Ἐλυμπ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργὰ κατὰ τὰ εἰς - οὐ ἐπίρρ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: *Ἀσμ.

*Αποεργοῦ τὸν εἶαμε *ς τῆς ἐρημιάς τὰ ὄρη,

*πίματος ἦτο σύσσωμος καὶ θερμοσκοτωμένος

(μοιρολ. εἶαμε = εἶδαμε, *πίματος = αἰμόφυρτος).

ἀπαργῶς ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀργῶς.

Λίαν βραδέως, πολὺ ἀργά: Φρ. *Αργῶς κί ἀπαργῶς (βραδύτατα).

ἀπαρέσκω Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπαρέσκω.

*Απαρνούμαι: *Ἐν σ' ἀπαρέσκω.

ἀπαρξίικον Τσακων. ἀπαρξίικον Τσακων.

*Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φέρομαι τραχέως πρὸς τινα. Συνών. ἀπαρίκον, ἀποπαίρων.

ἀπαρήγητος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀπαρήγητος Ρόδ. (Φάν. Σορον.)

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παρηγητός < πα- ρηγῶ.

Ὁ μὴ περιποιημένος, ἀσυγύριστος: Θέλουν νὰ κάμουν γάμον, μὲ νόμα εἶναι ἀπαρήγοι.

*ἀπαρηγόρευτος ἐπίθ. ἀπαρ'γόρευτος Πόντ.(Κερασ.)
Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρηγορευτὸς <παρηγορεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ παρηγορηθῇ: Ἀχαρε κι ἀπαρ'γόρευτε! (ἀρά). Ἀχαρον κι ἀπαρ'γόρευτον! (ἀρά). Πβ. ἀπαρηγόρητος 1, ἀπαρήγορος 2.

ἀπαρηγόρητα ἐπίρρ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαρामυθήτως, ἀπαρηγορήτως: Κλαίει ἀπαρηγόρητα.

ἀπαρηγόρητος ἐπίθ. κοιν. ἀπαρηγόρητε Τσακων. ἀπαρηγόρητος Παξ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρηγόρητος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρηγόρητος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, ἀπαρამύθητος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Πέθανε τὸ παιδί τους κ' εἶν' ἀπαρηγόρητοι. Περάσανε τόσα χρόνια, μὰ εἶν' ἀκόμα ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ παιδί ποῦ τῆς πέθανε κοιν. || Ἄσμ.

Καρδιά μ' ἀπαρηγόρητη, παρηγορήσ' αὐτή σου, κι ἄλλες πολλές τὸ πάθανε, δὲν εἶσ' ἀμοναχὴ σου

Κρήτ. Συνών. ἀπαρήγορος 2. Πβ. *ἀπαρηγόρευτος.

2) Τὸ οὐδ. ἀπαρηγόρητον ὡς οὐσ., τὸ ἀθεράπευτον κακόν, μεγάλη συμφορὰ Ρόδ.: Τ' ἀπαρηγόρητον νὰ τὸν εὗρη! (ἀρά).

ἀπαρήγορος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπαρήγορος.

1) Ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, ὁ μὴ παρηγορῶν ἐνθ' ἄν.: Λόγια ἀπαρήγορα. 2) Ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀνθρώπος ἀπαρήγορος. Συνών. ἀπαρηγόρητος 1.

ἀπάρθενος ἐπίθ. παρθένος λόγ. πολλαχ. ἀπάρθενος πολλαχ. ἀπάρθινους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀμάρθενος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀπάρτενος Κύπρ. (καὶ ἀπάρθενος) Χίος ἀπάρθινους Μακεδ. (Κοζ.) πάρθενος Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. πάρθινους Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. παρθένος μετὰ προθετ. α καὶ κατ' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου καθὼς καὶ ἀκμαῖος - ἄκναιος, ἐναντίος - ἐνάντιος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,95 καὶ 1,227. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ι ἐν τῷ τύπ. ἀπάρθινους πβ. ἀβάξι - ἀιβάξι, ἀδούλης - ἀιδούλης, ἀμάραντος - ἀιμάραντος κττ. Ἰδ. καὶ ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδιωμ. 24.

1) Παρθενικός, παρθένος, ἀμίαντος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀπάρθενο κορίτσι πολλαχ. Ἀπάρθενα κοράσια ἐνιαχ. Παρθένο κορίτσι. Παρθένος ἀντρας (ὁ μὴ συνελθὼν μετὰ γυναικὸς) λόγ. πολλαχ. Κωπελ-λούδα ἀπάρθενη Κύπρ. Ἐν' ἀπάρτενος κι ὁ γιὸς κ' ἡ κόρη του αὐτόθ. || Παροιμ. Σκλάβια μὲ θωρεῖς κι ἀπάρθενη μὲ θέλεις; Ἡπ. || Ἄσμ.

Τρία ἀπάρθενα κοράσια | σὰν τοῦ Μάι τὰ κεράσια
Κεφαλλ. Πελοπν. κ. ἀ.

Μόν' βάλε νεὺς καὶ σκάψε με, γέρους καὶ κλάδεψέ με,
καὶ δυὸ κορίτσα ἀπάρθενα νὰ με κορφολογήσουν
Εὐβ.

Μόπεσε τὸ μαντήλι μου τ' ἀργυρογαζωμένο,
ὅπου μοῦ τὸ κεντάγανε τρι' ἀπάρθενα κορίτσια
Πελοπν. (Σουδεν.)

Τρι' ἀπάρθενα κορίτσια, | φουντωτὰ σὰν κυπαρίσσια
Χίος

Ἐλάρτε μου λ-λίην πομονήν νὰ λούσω τὸ κορμὶν μου,
γιατ' εἶμαι ἀπάρτενον παῖν τδαὶ θέλω τὴν τιμήν μου
Κύπρ.

Ἦν τοὺν σκάριμον νὰ στέλνης νεὺς, Ἦν τοὺν κλάδιμα τοὺς γέρους
κι εἰς τοὺν κουρφυλόημα ἀπάρθινα κορρίτσια

Κοζ. — Πουήμ.

Τ' ὄνομά σου τὸ πιάνω καὶ τὸ σφίγγω
σὰν πρωτόφαντο ἀπάρθενο κορμί

ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 99

Λεβέντρα πλάσι ἀπάρθενη, χάρισε σὺ τοῦ ἀνήμπορον
μὰ δύναμι καὶ μὰ ψυχὴ, μὰ γλῶσσα, μὰ γοργάδα

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 101

Μὴ περιστέρα κάτασπρη σὰν λάχνη ἐκεῖ φερόμενη
μέσ' ἀπὸ κόσμον ἀπάρθενον π' ἀνθίζ' ἡ κυκλαμεὰ

ΦΠανᾶ Λυρικ. 331. Συνών. ἰδ. ἐνλ. ἀπασπάτευτος 3. 2)

Ἀμυγῆς, καθαρὸς Κύπρ. κ. ἀ.: Λάιν ἀπάρθενον (λάιν = λάδι)
Κύπρ. Ἀπάρθενη σιάχτη (ἐκ κλημάτων ἀμπέλου) ἀγν. τόπ.

β) Ἀνέπαφος Κεφαλλ.: Ἀπάρθενον κρέας. γ) Ἀνεκμετάλλευτος Μεγίστ. Ρόδ.: Οἱ σφουγγαράδες ἡύρασιν ξέραν ἀπάρθενην (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠλίευσαν ἄλλοι) Μεγίστ.

δ) Μέγας καὶ ἀρίστης ποιότητος, ἐπὶ σπόγγου Σύμ.: Ἀπάρθενον σφουγγάρι. ε) Ἰσχυρὸς, δυνατὸς Κρήτ.: Ἄσμ.

Γιὰ βάλε νὰ μὲ σκάνουνε ἀπάρθενα κωπέλλια.

3) Ἀπάτητος ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,191: Ποίημ.

Δακρύζουνε τ' ἀπάρθενα τὰ χιόνια ἔς τὸ λιμπύρι.

4) Ἀσκαφος, ἀκαλλιέργητος Ἄνδρ. Κύπρ. Σέριφ. Σύμ.: Τσαπ-πισε βαθκὰ νὰ βγάλῃς χῶμαν ἀπάρθενον Κύπρ. Ἀπάρθενον χωράφι Σύμ. 5) Ὁ τὸ πρῶτον σπειρόμενος, ἐπὶ ἀγροῦ Σάμ.: Ἀπάρθινον χωράφι. 6) Ὁ μὴ χρησιμοποιοθεῖς, καινουργῆς Κύπρ.: Ἐβάλαν τὴν σὲ μνήμαν ἀπάρτενον.

ἀπαρίξου Τσακων. Ἀόρ. ἀποάγκα, ἀπάγκα Τσακων.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρίξου.

Φέρομαι κακῶς πρὸς τινα, ἀποστομώνω: Ἐντερι μ' ἀπο-
άντζε (αὐτὸς μὲ ἀποπῆρε). Γιατοὶ γι' ἐσο' ἀπαρίξου; (διατί
τὸν ἀποπαίρνεις;). Συνών. ἀπαρίξου.

*ἀπαρινάκι τό, ἀδρινάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὁ καὶ ἀδρίνας, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

*ἀπαρίναρος ὁ, ἀδρινάρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρος.

Μεγάλῃ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

ἀπαρίνη ἡ, Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. ἀπερίνα Σύμ.
ἀπ'ρινεὰ ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βλαστ. 447 ἀπερουνεὰ Κυκλ.
ἀπίρινα Ἄνδρ. ἀπρινε Ἰκαρ. ἀδρίνας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀπέραντος Κέως ἀπράνος Κύμ. ἀπούραντος Κρήτ. — ΠΓεννάδ. 34 ἀμπερινεὺς Σκῦρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπαρίνη. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 217 καὶ Λαογρ. 10 (1929/30) 199.

1) Τὸ φυτὸν γάλλιον ἡ ἀπαρίνη (gallium aparine) τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδανωδῶν (rubiacae) Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Συνών. κολλητσίδα. 2) Τὸ ὅμοιον φυτὸν ἄκανθα ἡ ἀκανθώδης (acantha spinosus) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθωδῶν (acanthaceae) Ἄνδρ. Ἰκαρ. Κέως Κρήτ. Κυκλ. Κύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. — ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βλαστ. || Ἄσμ.

Εἶδα σε κι ὁ νοῦς μδίνη | χάλαρο μὲ τσ' ἀδρινοὶ
(μδίνη = μοῦ ἐγίνη, χάλαρο = παλαιοχώραφο) Ἀπύρανθ. [**]

*ἀπαρινοβόλι τό, ἀδρινοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὁ καὶ ἀδρίνας, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος ἀπαρινῶν (ἰδ. ἀπαρίνη 2). Συνών. *ἀπαρινοθέμι.

